

hvem der egentlig holder paa dette Slør. Jeg stemmer for Forslaget, og jeg beber det ærede Thing at gjøre det Samme. Jeg vil ogsaa stemme for Underændringsforslaget under Nr. 10 til § 4.

Tang: Inden jeg gaar over til at værgе min lille Ændring, skal jeg tillade mig den Bemærkning overfor den næstsidste ærede Taler (Brockenhus-Schack), at det har været langt fra mine Tanter — og jeg vil ogsaa haabe, at Rigsdagstidenden vil udvise det — ogsaa langt fra mine Ord, at sigte mine Kolleger i Udvalget for at være Sædelighedens Fjender, saa det skal jeg dermed lade ligge. Da jeg sidste Gang havde Ordet her, paapegede jeg, i hvilken grulig Grad Usædeligheden griber om sig, tilbels som en Følge af den Kadavermoral, hvormed man vil forsvare den lovbærnede Utugt, og ved lovbærnet Utugt tænker jeg ikke alene paa den grove Utugt, den offentlige Prostitution, men ogsaa paa den fine Utugt, den, der tilhuller sig derved, at Moderen faar Lov til at skjule Faderens Navn. Det er en stor Byrde, som man derved lægger paa Moderen, idet man udsætter hende for den Fristelse for hans fagre Ord og Guld at skjule Børnefaderens Navn. Det tror jeg er en altfor stor Byrde, man derved lægger paa hende. Jeg mener, at ved at kæmpe imod Usædeligheden i alle dens Former, hvor man kan, kæmper man derved for en god Sag, og i min lille Ændring ser jeg ikke alene paa Faderens Ret og Moderens Ret, men jeg mener, at jeg ogsaa ser, som vi bør, paa Børnets Ret, og jeg haaber, at ikke alene det høie Thing, men ogsaa den høitærede Justitsminister vil indrømme Rigtigheden af 3 gamle, folkelige Visdomsord, som ikke blot have Hævd ved deres Vids, men ogsaa ved deres uomstødelige Sandhed. Disse 3 gamle, vise Nærneprog ere følgende: „Sandhed er ingen Mand for broget“, „Ave er god, naar den kommer i Tide“ og „Var ei Torden, saa lagde Trolde Verden øde“. Disse 3 Sætningers Rigtighed haaber jeg, man vil indrømme mig. Men er det saaledes sandt, at Sandhed er ingen Mand for broget, spørger jeg: Hvorfor maa saa Faderens Navn ikke komme frem? Hvorfor maa Sandheden saa ikke komme frem? Hvorfor skal han skjules? Er det sandt, at Ave er god, naar den kommer i Tide, saa spørger jeg: Hvorfor skulle vi hjælpe den Unge til at skjule den første Brøde, han gjør? Jeg siger: Det er en Lykke for den Unge, den første Gang han begaar den Brøde eller Overtrædelse, at han bliver greben og faar Følgerne deraf at føle. Derved varer han sig en anden Gang. Naar

en Læge, der staar over for en Syg, og ser, at Sygdommen fordrer et stort og dybt Snit ind i hans Legeme, vilde sige: Det er dog ubarmhertigt at gjøre saaledes, saa vilde vi sige: Det er uforsvarligt af Lægen ikke at gjøre det. Saaledes siger jeg: Enhver Fader, eller Enhver, der staar som Formynder overfor de Unge, handler urigtigt i at ville tilbæfte den første Feil og skjule den; nei, han gjør Ret i, at den bliver aabenbaret, og at de komme til at føle Følgerne deraf, derved komme de ikke paa gale Veie oftere, eller i hvert Fald hjælper det dem til, at de holde sig tilbage. Da Sagen var for i Landsstinget, sagde den høitærede Minister: „Saa, naar det skal sættes igjennem, at Moderen skal nævne Faderens Navn, er det nødvendigt, at der bliver sat Straffebestemmelser ind paa dette Lovforslag“. Men nu bemærkede den høitærede Minister videre — Ordene ere følgende —: „Det er aldeles nødvendigt, at der maa tilføies Straffean svar eller en anden Tvang, der vil være at gjøre gjældende mod Moderen, naar hun negter at opgive Børnefaderen. En saadan Bestemmelse maatte nødvendigvis tilføies.“ Og lidt længere henne tilføier den høitærede Minister for at styrke de første Ord: „Stal en Bestemmelse af denne Art optilles — nemlig at Moderen er forpligtet til at sige Faderens Navn, saa maa der være sat en Straf, der er nogenlunde klæffelig, en Straf eller et Tvangsmiddel, som ikke er af den Art, at vedkommende Mandsperson kan betale hende for at negte at opgive Børnefaderen og derefter underkaste sig Straffe. Der maa være et temmelig alvorligt Ansvar forbundet dermed, et noget lignende Ansvar som det, der nu er forbundet med at opgive et uægte Børn. Fader efter den bestaaende Lovgivning. Men da saa den høitærede Minister igjen forleden Dag talte om min lille Ændring, antede han over, at der var sat en Straffebestemmelse, som han fandt for høi. Den høitærede Minister har jo sagt, at han mente, at en saadan Straffebestemmelse skulde frem, derfor har jeg sat denne Bestemmelse, og jeg mente, den var nødvendig. Særligt skal jeg ikke have Noget imod, at man omformer Ændringen, naar blot den Lante kommer frem, som ligger deri. Rigtig nok kan man sige, som den høitærede Minister sagde forleden, at ved at vedtage denne Bestemmelse faar man naturligvis ikke Navnene paa alle Fædre til uægte Børn at vide, men hvad har det at sige, om hver typende bliver skjult, naar de Tusende blive aabenbarede? Og jeg spørger: er det rigtigt, at Staten skal godtgjende, at en Mand kan betale 800